

Duhovna obnova na moru

Vir, 15.-19. rujna 2010.

- ❖ *Duhovna obnova kao preporuka* – str. 2
- ❖ *Iako ne vidim svojih plodova odmah,
svejedno znam kako sve ima smisla,*
četvrtak, 16. rujna 2010. – str. 3
- ❖ *Molitva*, petak, 17. rujna 2010. – str. 4
- ❖ *Zaveslaj na pučinu*, subota, 18. rujna 2010. – str. 5
- ❖ *Nepoštení upravitelj*, nedjelja, 19. rujna 2010. – str. 6
- ❖ *Svjedočanstva* - str. 9

Sudjelovali: Davorin Pleše, Boris Šovagović, Mislav Đidara, Lora Franz, Kristina Klobučar, Sanja Martinović

Duhovno mentorstvo i vodstvo: sveučilišni kapelan p. Arkadiusz Krasicki, CSSp

Duhovna obnova kao preporuka

Ono što je predloženo, zaželjeno i izmoljeno je uspješno i realizirano: Duhovna obnova za studente na moru, 15.-19. rujna 2010. Pod duhovnim mentorstvom sveučilišnog kapelana p. Areka, lijep broj studenata - animatora i jedan asistent Sveučilišta, proveli su nekoliko rujanskih dana na Viru stvarajući novo i svjedočeći dosadašnje snažno iskustvo vjere.

Okupljeni u zajedništvu u aktivnostima poput pripremanja hrane ili pospremanja, te boravka u prirodi i šetnji, svaka misao je pronalazila svoj put prema najvažnijem: molitvi. Za svaki dan je zajednički kreiran plan aktivnosti: jutarnja molitva, zajednički objed, duhovni nagovor i molitva, slobodno vrijeme za razmatranje, zajednički ručak, boravak u prirodi, sv. misa, služba čitanja, molitva krunice, svjedočenja... Toliko sadržaja je činilo tih nekoliko dana, stvarajući iskustvo pamtljivo za cijeli život, a važno za pronalazak i radost življenja vlastitog poslanja.

Osjetiti tako brzo pripadanje ljudima koje možda ne poznate osobno baš jako dobro, tako žustro razgovarati o svakakvim temama te doći do veselog slaganja na kraju razgovora, u sabranosti moliti i razmatrati, zajednički zahvaljivati na darovima i dobročiniteljima, kroz iskustvo i svjedočanstvo naučiti o svojoj vjeri i o sebi puno toga shvatiti, osjetiti nečiju motivaciju i kušnje zajednice, ali u povezanosti duha se truditi ići dalje... Takvo je, ukratko rečeno, bilo ovo iskustvo duhovne obnove na moru. *Jer najbitnija preporuka za naše napredovanje je potpisana inicijalima I.K.*

S.M.

U nastavku pročitajte detalje o tome kako nam je bilo...

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

Iako ne vidim svojih plodova odmah, svejedno znam kako sve ima smisla

Svaki dan je bio zajednički osmišljen kako bismo što bolje živjeli tih nekoliko dana zajedno i zapravo se naučili redu u svojoj duhovnosti. Osim tog zajedničkog planiranja vremena, podsjetili smo se na još nekoliko uputa koje želimo ispoštivati na toj duhovnoj obnovi: poštujemo tuđu duhovnost, cijenimo tišinu, svojim postupcima svjedočimo, dijelimo poslove i zahvalni smo na svim darovima.

Dani su izgledali otprilike ovako: jutarnja molitva časoslova i meditacija, zajednički objed, duhovni nagovor, služba čitanja, zajednički objed, slobodno vrijeme za boravak u prirodi, duhovni nagovor, molitva časoslova, meditacija, molitva krunice, sveta misa, večernja molitva... Na svetu misu smo svaki dan išli u crkvu Sv. Juraja na Viru, osim petka kada smo bili i Zadru na sv. misi. Vodio nas je, bio uz nas i služio mise sveučilišni kapelan p. Arek Krasicki.

U nastavku je tekst inspiriran jednim od duhovnih nagovora prvog dana duhovne obnove:

Danas se učimo jednoj novoj radosti zajedništva. Unutarnja radost koja je svjedočenje onoga što mislimo. Zato si trebamo postaviti pitanja – tko smo, što tražimo, kamo idemo...

Kada bolje pogledamo, zapravo ima toliko načina za napredak: kroz molitvu, zajedništvo, čitanje, razmatranje... Jer kako bismo se otkrili u svom poslanju, te svim ostalim dimenzijama u kojima smo potrebni u životu, a osobito u kojima smo potrebni drugima, trebamo se definirati i postaviti si temelje za potpuni život. Potpuni život je onakav u kojem vidimo, te iskustveno i spoznajno osjetimo kako sve ima smisla, a temelji za takav život su u aktivnoj vjeri koja odgovara na ta pitanja tko smo, što tražimo, kamo idemo...

Čini se kao da smo izgradili jednu prepoznatljivost (zajednica Duhos) ali trebamo se motivirati na daljnje nesebično djelovanje i prihvatiti odgovornost ljepote svog svjedočenja koja leži u brojnim mogućnostima ostvaranja drugih tj. pozivanja drugih u zajedništvo. Pokazali smo jedni drugima s oduševljenjem kako se naš trud isplati, kako smisao postoji i kako je rad blagoslov. Puno mogućnosti nam se otvara, puno sredstava za rad dobivamo (brojni darovi). A na nama je da se otvorimo pozivima, Duhu kojeg smo pozvali na djelovanje i zaživimo u potpunosti – sa smislom. Trebamo si posvijestiti kako nikad nismo težili brojnosti, senzacijama i nekim površnim iskustvima, nego smo svoje djelovanje usmjeravali kvaliteti i smislenosti sadržaja.

Za bilo kakvo djelovanje, prije same odluke o tome, ali nakon znaka križa i predanja, molimo... Molimo za odgovore i sazrijevanje... Davanje sebe drugima nije teret nego važna sastavnica zrelog života u duhovnosti. Tu pronalazimo svoje nesigurnosti, nerveze i teškoće podnošenja drugih, pa i u normalnim svakodnevnim aktivnostima. Koliko samo teški možemo biti drugima, kako samo lako izgubimo radost koja u nama čeka da bude dana drugima, ljudima oko nas koji su nam s razlogom dani baš u to vrijeme kada jesu! Zato je važno priznati si svoje navezanosti i opterećenost materijalizmom kako bismo vidjeli prostor za poboljšanje. Upravo nam dana zajednica može puno pomoći, osloboditi nas, ali još više od toga – voljeti, a u zajednici stječemo važna iskustva, spoznaje i izgrađujemo prijateljstva.

Vlastito preispitivanje se nadopunjuje primjerima drugih. Bitno je prihvatiti sve negativnosti koje uočavamo kod sebe, te ih transformirati u realnu pozitivnost. Tu je važno priznati si kako se često ne znamo nositi sa vlastitim emocijama, ali ih uz pomoć molitve, odnosno Gospodinove prisutnosti, možemo kanalizirati u vrijednosti: čiste misli, blagoslove, napredak, učenje... Pitajmo se i kada i zašto reagiramo negativno ili nešto negativno činimo, a onda se slobodno približimo odgovorima. Ako nešto pravo radiš, odsijevaš vedrinom. Ono što je najbolje za nas, a to je pak dano od Boga, uvijek je DOBRO (SJAJNO!). Normalno je u periodima osjetiti iskušenja ili pritisak, ali dolazimo do toga kako je uvijek onako kako treba biti, uvijek ima SMISLA. Ako smo se prepustili Božjem djelovanju, a to i jesmo čak i jednostavnim znakom križa na početku dana, molitvom prije jela,

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

iskrenim vapajima "Bože, pomози mi!", svetom misom – onda bismo trebali imati povjerenje u okolnosti našega života kojima smo sada izloženi...

Nije nam nepoznanica odskočiti od vlastite poniznosti i umisliti si kako se u duhovnosti trebamo dokazati, natječući se s drugima u izdržljivosti ili bilo kojem ekstremu u prakticiranju duhovnosti. No, to nije ona prava zrela duhovnost. To je stanje u kojem se često sojećamo napadnutima, razočaranima i nedovoljno nagrađenima za vlastiti „trud“. I uz sve to, često si ni ne priznajemo kako smo zapravo na tom putu uzvisivanja, nego mislimo kako jednostavno jako dobro radimo i izvrsno živimo svoje poslanje...

Kada si ovako postavimo stanje koje je obilježje gotovo svakoga od nas, barem u intervalima pojavljivanja, vidimo jasno što su dobri lijekovi za ta naša stanja. A to su: molitva, poniznost, služenje, radost življenja, radost blagoslova radom i prihvaćanje Božje prisutnosti po Božjoj Riječi...

Čineći zajednicu predstavljamo odmak od kulture individualizma koja nas svakodnevno proganja i nameće nam standarde življenja. Odnosno, trebali bismo biti odmak od nezahvalnosti, prepterećenosti ispraznim mjerilima, te još više od toga – trebali bismo biti suprotnost samoobožavanju, lažnoj ambicioznosti, pa i navezanosti na pohvale, nagrade (ljudske) i kritike.

Istina života je u ISTINI. Svaki pristup djelovanja je pravilan kada je prvi i ključni motiv djelovanja LJUBAV, ali nesebična i rastuća LJUBAV.

Živjeti put poniznosti znači dozvoliti Isusu da živi u nama (Gal 2,20). *Jer najbitnija preporuka za naše napredovanje je potpisana inicijalima I.K.*

Dakako, i u svjesnosti kako su bitne „nagrade“ samo one koje dolaze od Boga, trebamo raditi ponizno, ne raditi samo jer očekujemo nešto od Boga. Uz odgovore tko smo, pronalazak u vlastitom poslanju i poniznosti, pronalazimo se u radosti doprinosa zajednici. To je taj smisao ☺

S.M.

Molitva

Drugi dan smo se više prepustili vlastitom razmatranju. Nakon jutarnje molitve i nagovora, te nakon zajedničkog ručka, uputili smo se u Zadar gdje smo služili svetu misu. Predvečerje smo proveli u šetnji Zadrom, druženju, razgovorima i razmatranju.

Evo ukratko što smo utvrdili taj dan:

- ~ Molitva uistinu preobražava i mijenja.
- ~ Zajednica pomaže u molitvi i svladavanju problema u molitvi.
- ~ Teško se prepuštamo, a zapravo samo Bog zna naše potrebe. Bog je IZVOR.
- ~ Ispravnoj molitvi nas uči ISUS, a uči nas usmjeriti se OCU.
- ~ Često ne znamo upotpunosti prihvatiti slobodu koja nam se daje.
- ~ Navezani smo na mišljenja drugih i na kojekakva materijalna dobra, koja onemogućavaju naš duh da slobodno bude radostan.
- ~ Gospodin nas uči prerasti preopterećenost samima sobom, vlastitim potrebama kako bismo u cjelosti pronašli i mogli vidjeti kako Bog uslišava naše molitve; jer teško se ponekad usredotočiti pravilno na promatranje Božjeg djelovanja i na prihvaćanje istog.
- ~ Trebamo biti iskreni u molitvi, iskrenih namjera – ionako Bog točno zna što mi mislimo.
- ~ Najviša molitva je sv. misa.

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

- ~ Onaj tko misli kako mu nedostaje vremena za molitvu, zapravo mu nedostaje ljubavi za Boga.
- ~ Ako nekoga volite, uistinu volite, tada ćete moliti za tu osobu.
- ~ Eva nđelist Luka je liječnik. Vrlo detaljno sve piše. Vidi Isusa kao liječnika duše.
- ~ U Duhu Svetom gradi se sinovski odnos između mene i Boga.
- ~ Molitva kad nisam izmiren s Bogom i s ljudima, je molitva pod pritiskom.
- ~ Isus govori uzvišenim riječima, vrhunske teologije, ali ne filozofski, nego jednostavno, da ga i prosti ljudi razumiju.
- ~ Bog gleda kroz prste naše grijeha. (Knjiga Mudrosti 11,23)

S.M. i D.P.

Zaveslaj na pučinu

Subotu smo nakon jutarnje molitve i razmatranja proveli u obilasku Nina. Pripremali smo se za slavljenje Dana Gospodnjeg razmatrajući Evanđelje za taj dan, ali smo taj dan bili potaknuti i tom subotnjom propovijedi koju možete pročitati u nastavku.

Oko Isusa stalno je mnoštvo. Ljudi vape za Isusovim riječima. Žele slušati novi nauk. Isusova riječ liječi i smiruje. Ljudi to prepoznaju. Isusova riječ oslobađa i tješi, a zapravo to oni žele. Duh Sveti stalno je nukao Isusa. To se osjetilo do toga stupnja da su ga slušatelji željeli zadržati za stalno u svojim gradovima (Lk 4,42-44). Tako je bilo u trenutku kada je Isus došao na obalu Genezaretskog jezera.

Bilo je veliko mnoštvo onih koji su željeli čuti ljupku Božju Riječ iz Isusovih usta. Okupljeni su se gurali jedan preko drugoga kako bi vidjeli i dobro čuli Učitelja iz Nazareta. Isus je otkrio mogućnost kako iskoristiti zemljopisni položaj. On želi da ga svi čuju i vide. Bile su na obali dvije lađe. Jedna je bila Petrova. Nije slučajno da je to bila upravo lađa Šimuna Petra. I malo su se otisnuli od kopna. Odatle se jako dobro čulo i vidjelo Isusa. Ljudi su bili pod dojmom njegovih riječi. One su ih sve više privlačile. Sada se ispunjavu proroštva: Isus Krist otvara oči slijepima, a gluhima vraća sluh. On je pomazan Duhom Svetim. I sada donosi Radosnu vijest siromasima (Lk4, 18-19). Svi su bili pod dojmom Isusovih riječi. Mnogi su ozdravili. Za nas je pouka očita. Ono što se dogodilo tada, događa se i danas. I danas Isus govori, a Radosna vijest navješćuje se širom svijeta. Dok slušamo Evanđelje, sam nam Isus govori. Na nama je da ga slušamo, a na riječi da nas dira i mijenja.

Kad je Isus završio svoj nagovor, zamolio je Petra da zaplovi ondje gdje je more duboko. I tada kaže Petru da baci mreže za lov. Za jednoga iskusnog ribolovca ta je molba bila malo nelogična. Ribari bacaju mreže pred noć jer je tada najlakše uloviti ribe. Po danu ribe se skrivaju na dnu. Zato se Isusova molba čini Petru neobičnom i nelogičnom. Ali očito je da je i Petar bio pod dojmom Isusovih riječi. Izgleda da ga je Isus ulovio u svoje mreže. Učinio je tako kako mu je rekao Isus. Svi su bili iznenađeni. Dogodio se čudesni ribolov. Lađe zbog obilja ribe počele su tonuti, a mreže pucati. Čudo se dogodilo jer je Božja riječ čudesna i djelotvorna. Ona ima istu snagu i danas.

Možda je to i za nas pouka da ne računamo isključivo na vlastite, ljudske snage. Bog je naša snaga zaklon i zaštita! Koliko nas može izgubiti i zbuniti naša potpuno ljudska logika? Dogodilo se čudo jer je Petar povjerovao Isusovoj riječi: „Na tvoju riječ bacit ću mreže.“ (Lk 5,5) Dakle čovjek treba Božju intervenciju kako bi se dogodio zaokret u njegovu životu. Često se i nama događa da ne uspijevamo, ne postizemo zacrtane rezultate. To se događa zato što sve činimo sami. Bez osluškivanja Božje riječi vrtimo se stalno u krug. To nas iscrpljuje! Poslušajmo Isusa – otisnimo od obale i doplovimo na pučinu. Napustimo plićak, prestanimo brodititi. Tek tu, gdje je dubina, dogodit će se istinski susret s Bogom. Petar baca mreže u dubinu, a ne u plićak. U dubini se dogodilo čudo, a ne u plićaku. Ne strahuj od dubine jer tu je Isus! Dubina ostaje zauvijek simbol ljubavi i dubokog povjerenja.

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

Nagon čudesnog ribolova u Petru se nešto događa. Odjednom otvaraju mu se oči. Vidi svoju grješnost koja je izazvala trenutačnu krizu njegova bića. Osjeća da ga Isusova riječ i čudo koje se dogodilo, jednostavno pogađa. On se sada nalazi pred svetošću. Pred nekim koji je jači od njega. Sve dosadašnje životno iskustvo kao da se poljuljalo. Nešto se slično dogodilo proroku Izaiji u trenutku kada ga je Bog pozvao proročkim pozivom. Izaija se uplaši, ali milost Boga nadvlada sve njegove osjećaje; slabost i grješnost (Iz 6,1-2a.3-8). Čini se da se Petar jako boji. On se u tom trenutku susreta s Istinom osjeća poput otvorene knjige. Pred Isusom sve izlazi na vidjelo. On si više ne može nikako pomoći, zato kaže: „Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grješnik!“ (Lk 5, 8) Petar ne shvaća Isusovu ljubav prema njemu i zato želi da Isus ode od njega. Kao da želi reći: „Ne možemo biti zajedno jer sam grješan!“ Međutim, Isus ne ide.

Možda se i nama slično događa. Poput Petra bojimo se suočiti s Istinom. Znamo za svoju grješnost i slabost. Čini nam se da nas Isus ne želi takve. Zato se njemu ne obraćamo, ne slušamo Božju riječ jer bi se mnoge pogriješke i neuspjesi otkrili. Mislimo kako ćemo zvati Isusa kad nam to bude potrebno, ali ne sada. Ne želimo smetati Isusu čineći ga sebi nedostupnim. Naše nas slabosti tlače. Zato odbacujemo Božje milosti. Računamo na vlastite snage. Događaj koji se dogodio Petru neka i za nas bude pouka. I mi slušamo Isusa, odnosno Evanđelje koje je Radosna vijest, dakle na putu spasenja smo mi (1Kor 15,2). U drugovanju s Bogom ne postoji izgubljenost jer sve ima svoj smisao i logiku. Istiniti susret s Ljubavlju istjeruje strah. Nema straha u ljubavi (1Iv 4,18). Istinita ljubav može se dogoditi jedino u dubini, a ne u plićaku. U dubini spoznajemo da smo doista slabi ljudi. Međutim, to nas uopće ne diskreditira. Mi imamo pravo na Božju ljubav. Čovjek nije zao. Bog je sam zaželio postati sličan nama u svemu osim u grijehu. Zato Isus dobro zna za tvoje slabosti. U susretu s njim ono što je slabo nestaje. O tome nas poučava Pavao: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.“ „Najradije ću se dakle još više hvaliti svojim slabostima da se nastani u meni snaga Kristova.“ (2 Kor 12,9) Prema tome, svatko je od nas pozvan živjeti istinu o sebi u Božjem svjetlu. Priznavajući svoje pogreške pred Bogom i ljudima, postajem jak i slobodan jer u tome ima mjesta za Boga. Slab čovjek doista treba Božju blizinu, a ne misliti da grješan ne smije prići Bogu.

Slušajući Božju riječ, nastojmo ju i živjeti. Bez čestih pokušaja nikada nećemo istrenirati našu ustrajnost. Božja nas milost stalno nadilazi. Ona nas liječi i iscjeljuje (1Kor 15,2). Nastavimo ići za Isusom.

Pater Arkadiusz Krasicki, CSSp

Nepošteni upravitelj

Nedjelja je bila u znaku Evanđelja koje je obilježilo taj dan i polaska kućama.

Evanđelje: Lk 16,1-13

16 ¹Govoraše i svojim učenicima: "Bijaše neki bogat čovjek koji je imao upravitelja. ²Ovaj je bio optužen pred njim kao da mu rasipa imanje. On ga pozva pa mu reče: 'Što to čujem o tebi? Položi račun o svom upravljanju jer više ne možeš biti upravitelj!' ³Nato upravitelj reče u sebi: 'Što da učinim kad mi gospodar moj oduzima upravu? Kopati? Nemam snage. Prošiti? Stidim se. ⁴Znam što ću da me prime u svoje kuće kad budem maknut s uprave.'" ⁵"I pozva dužnike svoga gospodara, jednog po jednog. Upita prvoga: 'Koliko duguješ gospodaru momemu?' On reče: 'Sto bata ulja.' ⁶A on će mu: 'Uzmi svoju zadužnicu, sjedni brzo, napiši pedeset.' ⁷Zatim reče drugomu: 'A ti, koliko ti duguješ?' On odgovori: 'Sto kora pšenice.' Kaže mu: 'Uzmi svoju zadužnicu i napiši osamdeset.'" ⁸"I pohvali gospodar nepoštenog upravitelja što snalažljivo postupi jer sinovi su ovoga svijeta snalažljiviji prema svojim od sinova svjetlosti." ⁹"I ja vama kažem: napravite sebi prijatelje od nepoštena bogatstva pa kad ga nestane da vas prime u vječne šatore." ¹⁰"Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten. ¹¹Ako dakle ne bijaste vjerni u nepoštenom bogatstvu, tko li će vam istinsko povjeriti? ¹²I ako u tuđem ne bijaste vjerni, tko li će vam vaše dati?" ¹³"Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

Ljudi su uvijek različiti, bez obzira na vrijeme. Među nama ima odgovornih, poštenih i onih koji to nisu. Zato se Isus koristi prisposobom o nepoštenom upravitelju (Lk 16, 1-10) kako bi nas uputio u istinu o nama. Ovaj se put Isus služi životnom situacijom. Stvarni događaj oblikuje u jednu prisposobu koja sadrži pouku. Glavni je lik *epizode* neki čovjek koji je bio upravitelj imanja svoga gospodara. Izgleda da je njegova poslovna neodgovornost i nesavjesnost bila poznata svima. On sam ne prihvaća kritiku i potrebu popraviti se. Misli da je tako najbolje. Zbog toga je izgubio povjerenje kod svoga gospodara. Dolazi dan kada mora položiti račun za svoje neodgovorno poslovanje. Sada mu se otvaraju oči. Zna da će sve svoje privilegije izgubiti. Vrijeme se ne može vratiti. Zato se odlučuje na još jedan lukav korak. Od dosadašnjih dužnika svog gospodara čini svoje prijatelje. Još se jednom služi podmuklim načinom kako bi prevario svoga poslodavca. Čini se kako uspijeva u prijeveri. Na kraju gospodar hvali svoga radnika za snalažljivost.

Na prvi pogled ta se prisposoba čini nerazumljivom, iako je sve dobro završilo za nepoštenog upravitelja. Mi smo očekivali da će gospodar kazniti svoga radnika. Takve su situacije i danas prisutne u našem društvu. Uspijevaju oni koji imaju podmukliji plan zarade. Onima koji su pravedni i pošteno rade se ismijavaju. Isusova priča je uvijek poučna. On zna da su sinovi ovoga svijeta snalažljiviji nego sinovi svjetlosti (Lk 16,8). Djeca ovoga svijeta više vole tamnu stranu nego svjetlo Božje prisutnosti i pravednosti u srcu. Prema Isusovim riječima oni koji više vole bogatstvo ovoga svijeta nego Boga, uvijek znaju dobro trgovati, odnosno snalaziti se na ovom svijetu. Svu svoju energiju usmjeravaju na materijalno dobro. I zato se svatko od njih odlikuje snalažljivošću i uspjehom.

Mi smo djeca svjetlosti. U našim srcima gori plamen Božje pravednosti. No moramo ipak biti snalažljivi više u duhovnim dobrima negoli materijalnim. Snalažljivost u duhovnim dobrima oslobađa ovisnosti o materijalnim.

Ta nas prisposoba također potiče na odgovornost. Kršćanin je dijete svjetla i zato je stalno pozvan biti primjer. Savjestan rad potiče i druge. Dobrota i pravednost otvaraju oči ostalima. Ne smijemo razočarati Isusa. On ima u nas povjerenja. Za nas, dakle, snalažljivost označava poštenje i odgovornost. Pozvani smo pokazati svijetu da pravda koja se povezuje s ljubavlju ima smisla i pokazuje kako nije sve tako loše. Često nam se čini da nikome više nije stalo do poštenja i odgovornosti, a pobjednik je taj koji vara. Međutim Bog poznaje čovjeka. On zna svaku nakanu i želju. I zato vjernost u najmanjem, Bog nagrađuje (Lk 16,10). To je zapravo poticaj i za nas jer često zaboravljamo da su velika zdanja izgrađena u od sitnih materijala. Prema tome potrudimo se za svaku sitnicu za koju možda netko drugi niti zna niti mari. Ovakav pristup je zapravo izazov i za nas jer svijet misli drukčije, suprotno Evanđelju.

I mi živimo sada i ovdje pa se koristimo dobrima ovoga svijeta. Jedni imaju više, drugi manje. U svakom slučaju, Isus nas poučava kako ne smijemo služiti dvojici gospodara: Bogu i bogatstvu (Lk 16,13). Novac koji ovdje Isus naziva mamonom vodi jednostavno u sljepoću, a u konačnici u propast. Učitelj iz Nazareta poučava nas da trebamo steći prijatelje od nepoštena bogatstva. Zapravo to je ono što je učinio upravitelj iz priče kada je od nepoštena bogatstva učinio dužnika svoje prijatelje. Nepošteno bogatstvo su dobra ovoga svijeta za koje smo odgovorni. Našim novčanim milodarima doprinosimo drugima. Na taj se način stječe njihova zahvalnost i radost. No mi ne smijemo očekivati zauzvrat zahvalnost nego jedino što možemo poželjeti je njihova molitva za nas. S druge strane, nitko ne želi ostati dužnikom. Osim novca, to mogu biti i naša dobra djela, sjećanje na druge osobe. Vrijedi također sjetiti se svih onih koji su nas molili za molitvu. Po ovakvom načinu snalaženja zapravo stječemo prijatelje koji nas nose u svojem srcu. Davati, darivati može jedino čovjek koji je potpuno slobodan. Takav čovjek nije ovisan o novcu i materijalnim dobrima. On radosno daje i na taj način snalažljivo stječe prijatelje koji mole za njega.

Po ovom odlomku pozvani smo na rad na sebi kako bi smo zapravo otkrili istinu o sebi.

p. Arkadiusz Krasicki, CSSp

Svjedočanstva

- Bili smo na Viru. Najviše osjećam da smo se povezali kada smo jednu večer na plaži svi posvjedočili svoj susret s Bogom, te u zajedničkoj molitvi naglas, koja je bila vrlo otvorena.

Najveći napredak u vjeri sam doživio u slijedećem: nije mi se sviđalo ponašanje nekih osoba, ispočetka me to smetalo, kasnije počelo žvircirati, a na kraju sam postao srdit na njih. Smatrao sam nepravdom njihovo ponašanje. U jednom trenutku duša mi se našla u grču, jer sam vjerovao da nije u redu niti moje ponašanje, niti ponašanje tih osoba, a kamoli moje osuđivanje i srdžba prema njima. Taj grč bio je Božji dar, jer nisam više mogao podnijeti tu bol. U jednom trenutku sam, uz pomoć Marije Majke prihvatio tu bol, taj dar, i tad je bol nestala. Umjesto nje, pojavila se ljubav, prava i stalna, prema istim osobama. Bogu hvala.

Sjetio sam se riječi koje sam negdje čuo, da ćemo kad umremo i budemo išli u raj, najviše zahvaljivati osobama koje su nam nanosile nepravdu, ili bile zle prema nama, jer smo preko njih najviše mogli napredovati prema Bogu i njegovom kraljevstvu.

Davorin Pleše

- Često sam lijen. Ne da mi se družiti s ljudima. Kako ja to kažem „Nesocijaliziran sam“. Često mislim: „Ma što će to meni. Nisam ja za to.“ Tako je to bilo i onda kada me je pater Arek pozvao na duhovnu obnovu na Vir. Rekao je „Dođi bit će dobro, družiti ćemo se“. A ja sam si tada pomislio: „Ma ne, nije to za mene. Pa tko su ti ljudi s kojima bih išao? Vidio sam ih svega par puta u životu. Kako bih se ja uklopio u to društvo? Što ako se pitaju zašto sam uopće došao?“

Moglo je sve ostati na tome. Mogao sam ostati kod kuće i zavaravati se kako mi je bolje samome. Vjerojatno bih mislio kako je bolje što nisam išao, jer vrijeme je i onako loše, hladno, kišovito, bez veze.

No, ipak sam prihvatio poziv patera Areka. I znate što? Vrijeme nije bilo loše. Možda je malo padala kiša, ali je većinom sjalo sunce. Ali na vrijeme sam se najmanje obazirao.. Druženje. To je ono što je donosilo radost u moje srce. Zajedništvo. To sam osjetio već na putu prema Viru. Moj početni otpor prema svemu se otopio poput snijega čim smo stigli na Vir. Ne volim pretjerivanje ni u čemu, pa sam se iznenadio kako je sve u ta četiri dana bilo odmjereno. Molili smo se, išli na mise, slušali duhovne nagovore patera Areka, pričali o vlastitim duhovnim iskustvima. No bilo je vremena i za kupanje, i za obilazak Nina gdje je najmanja katedrala na svijetu, i za obilazak Zadra i slušanje morskih orgulja, i fotografiranje na *Pozdravu Suncu*. Možete i pogledati slike s duhovne obnove, ali nećete doživjeti boje, mirise i zvukove (a i okuse smokava☺) koje smo doživjeli mi. Nećete doživjeti mir, kojeg smo primili zahvaljujući Isusu koji je bio s nama i koji nas i dalje prati bez obzira što smo se vratili svojim kućama.

I može vam biti žao. Može vam biti žao, jer ste možda poput mene: lijeni, „nesocijalizirani“ i ne da vam se. Govorim vam to iz razloga što će pater Arek zasigurno ponovno organizirati duhovnu obnovu. Govorim vam to iz razloga da tada ponovno ne kažete „ma nije to za mene“. Budite tada hrabri i otvoreni prema novim iskustvima i prihvatite poziv. Nije to samo poziv patera Areka. To vas Isus zove. To vam Isus poručuje da odvojite malo vremena za Njega. I neće vam biti žao.

Mislav

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...

Duhovnost osječkih sveučilištaraca i sveučilišni kapelan p. Arek

- Naučila sam puno, o sebi i o drugima, a tako to biva i na svakoj duhovnoj obnovi ako prihvatite prepustiti se onome što se događa. Dosta sam razmišljala kako smo mi svi jednaki ljudi i dosta se dugo zadržala na tome kako mi kršćani često osuđujemo druge ljude, bilo vjernike, bilo nevjernike... Često se ponašamo kako smo bolji od drugih po nečemu, bilo od vjernika po načinu kako živimo svoju vjeru, bilo od nevjernika jer se oni nisu definirali... To je motivacija da budem i sama dio promjene razmišljanja o ljudima općenito: svi smo mi ljudi, svi griješimo ali se i svi trudimo u skladu sa životnim okolnostima, naučenim ali i odabirima. I nitko od nas ne zna sve najbolje. Mislim da u tome leži velika sloboda...

Puno su mi značila svjedočenja drugih na duhovnoj obnovi. Zapravo je i dosta ostalih razgovora i bilo poput svjedočanstava. Ono što također možemo još više prihvatiti i pojmiti si jest i da su naši postupci svjedočanstva... To me opet motivira na to da pogledam dobro sebe i svoje propuste te tako slobodno i još pozitivnije pristupam drugima, sa svjesnošću kako svatko ima svoj drugačiji put duhovnosti te kako mi nikoga ali i nitko nas neće povrijediti ako poštujemo tu tuđu slobodu i ako prihvatimo to kako nas druge osobe mogu voljeti...

U to kratko vrijeme na Viru, imam osjećaj kako sam dosta upoznala druge s kojima sam dijelila zajedništvo na duhovnoj obnovi. Svatko od njih nosi nešo posebno, živi određenu zadaću od Boga i stvarno je prekrasno biti dio toga, poslušati druge i raditi zajedno s njima. Iskustva poput ovoga kada te ljudi nenamjerno potaknu da budeš bolja osoba su neprocjenjiva... Kao i smijeh koji je s razlogom naše obilježje...

S.M.

- Proveli smo pet divnih dana u molitvi, zajedništvu, pjesmi i smijehu. Svaki dan je bio blagoslovljen i uz otvorena srca plodan za Božju riječ. Naučila sam kako na više načina razmatrati Bibliju, što uvelike pomaže u shvaćanju Evanđelja.

U kući je vladala sloga i osjećao se blaženi mir i nadahnuće koji su nam ispunjali srca. Uz molitvu i planove za Duha, ostalo je nešto vremena za uživanje u ljepotama mora i prirode.

U trenucima meditacije, istinski sam shvatila kako nikada ne trebam prestati zahvaljivati Bogu za sve dobro koje mi daje u svakome danu, za prijatelje i dobročinitelje i sve ljude koje mi On dovede na životni put. Trebamo moliti jedni za druge. Tako neprestano povećavamo krug zajedništva i svi postajemo dio velike obitelji, braća i sestre, što uistinu i jesmo po Kristu, iako toga nismo uvijek svjesni.

L. F.

Zajedništvo, zahvalnost, molitva, priroda, odmor...